

NEW

לקוטי שיחות

יִתְרוֹ YISRO

VOLUME 1, P. 148-154

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

YISRO I | יתרו א

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Mikeitz*, 5713 (1952)

Introduction

The number ten frequently appears in the Tanach and Talmudic literature.¹ Probably the best-known examples are the Ten Commandments and the Ten Utterances through which G-d created the world.

The correspondence between these two instances reveals a profound truth – they are intrinsically connected, teaching us that the realm of Torah and that of worldly existence can never truly be separate. One cannot compartmentalize life into religious obligations and day-to-day activities.

This is not a mere theoretical point. At every moment, we are being challenged to integrate the two. Continuously, we must confront the question, “Are you maintaining a constant awareness of G-d as you go about your ordinary daily experience?” The query posed to King David,² “Where is your G-d?” echoes as a constant reminder to each of us.

By posing these questions, we motivate ourselves to always maintain a connection with G-d – regardless of what we are doing, whether we are involved in prayer or study or engaged in business or casual conversation. There is no place to make distinctions between the “sacred” and the “mundane.” Instead, we should see our lives as one unified and consonant existence where every action expresses our bond with G-d.

---

1. See *Avos*, ch. 5, *et al.* According to Kabbalah, all existence derives from ten *sefiros*, and this is why this

number frequently appears in Torah literature.

2. *Tehillim* 42:4.

An Integrated Existence

The Divine Mission Given at Sinai

1. The Giving of the Torah is introduced with the words,¹ “G-d spoke all these words, saying (*leimor*).” The commentators ask: What is the meaning of the word “*leimor*”? To clarify the question: Whenever Scripture uses the phrase, “And He spoke to Moshe... *leimor*,” *leimor* means that the message should be conveyed to the Jewish people who did not hear it being spoken. However, at the Giving of the Torah, all the Jewish people were present; everyone heard G-d speak. What then is the meaning of *leimor*?

Moreover, we cannot say that it is a directive to communicate the Ten Commandments to future generations because the souls of future generations were also present at the Giving of the Torah.²

The Maggid of Mezritch³ resolves this question, explaining: The purpose of the Giving of the Torah was to draw down the Ten Commandments of the Torah into the Ten Utterances through which the world was created. This follows the well-known interpretation⁴ of the verse,⁵ *Asarah, asarah hakaf beshekel hakodesh*, “[Each] spoon weighing ten [silver *shekelim*] according to the holy *shekel*.” The repetition of the word *asarah*, “ten,” implies that the Ten Utterances are weighed against – i.e., relate and correspond to – the Ten Commandments. By using the wording, “*Vayedaber* (And He spoke)... *leimor* (saying),” Scripture implies that we are to draw down the Ten Commandments (*vayedaber*) into the Ten Utterances (*leimor*).⁶

א. ביי מתן תורה שטייט, וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר. פרעגן מפרשים, וואס מיינט “לאמר”? אומעטום וואו עס שטייט “וידבר גו’ לאמר” מיינט, אז מען זאל דאס איבערזאגן צו די אידן וואס האבן ניט געהערט בשעת מעשה, אבער ביי מתן תורה, וויבאלד אז אלע אידן זיינען דארט געווען, און אלע האבן געהערט, היינט וואס מיינט “לאמר”?

מען קען ניט זאגן, אז דאס איז צוליב די ווייטערדיקע דורות, ווארים ביי מתן תורה זיינען דאך געווען אויך די נשמות פון שפעטערדיקע דורות.^א

ענטפערט אויף דעם דער מעזריטשער מגיד נשמתו עין, אז דער ענין פון מתן תורה איז: ממשיך זיין די עשרת הדברות פון תורה אין די עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, ווי עס איז באוואוסט דער פירוש אויפן פסוק עשרה עשרה הכף בשקל הקדש, אז די עשרה מאמרות זיינען שקול און מכון אנטקעגן די עשרת הדברות. און דערפאר שטייט וידבר גו’ לאמר, ממשיך זיין דעם וידבר - די עשרת הדברות, אין לאמר - די עשרה מאמרות.

1. *Shmos* 20:1.

2. See *Shmos Rabbah* 28:6.

3. *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 57c ff.

4. *Zohar*, Vol. III, p. 11b.

5. *Bamidbar* 7:86.

6. The Ten Commandments are referred to as *Asares Hadibros*, relat-

ing to the word *vayidaber*. The Ten Utterances of Creation are referred to as *Asarah Maamaros*, relating to the word *laimor*.

Even When It Is Not Black and White

2. This interpretation does not merely point out a textual correspondence; it communicates a message for our Divine service:

The light of Torah (the Ten Commandments) must illuminate even worldly matters (the Ten Utterances).

There are some who maintain that the Torah constitutes one realm and the world another. They assert that when one is in a Torah environment, one should conduct himself like a Torah Jew. However, when one goes out into the world, it is different. One may conduct himself there according to the prevailing attitudes of the world, in line with what is customary in such an environment. This is a mistaken approach; a person should ensure that all his affairs, including those connected with this world, be conducted according to the guidelines of the Torah.

Conducting oneself like a Torah Jew does not mean merely avoiding forbidden matters. Obviously, what is forbidden is forbidden. Rather, the intent is that even regarding permitted matters, one should not be governed by worldly attitudes – the mindset of *baalei batim*, (literally, “homeowners”) people immersed in worldly matters⁷ – but by the guidelines of the Torah.

A Jew's Inner Core

3. This is also the deeper meaning of the verse,⁸ “My tears were my food day and night, when they would say to me all day long, ‘Where is your G-d?’”

“My tears were my food day and night” means that the bitterness over one’s spiritual state is so great that the tears serve as a substitute for bread; as is known, bitterness can be so great that one does not feel hunger.

ב. דער ענין פון דעם אין עבודת השם איז:

אז דער אור התורה - עשרת הדברות, דארף לייכטן אויך אין די ענינים פון וועלט - עשרה מאמרות.

ניט ווי די וואס מיינען אז תורה איז א באזונדער זאך און וועלט איז א באזונדער זאך, זייענדיק אין דער סביבה פון תורה וועט ער זיין א תורה איד און קומענדיק אין וועלט וועט ער זיך פירן לויט די הנחות העולם - לויט דעם שטעל פון וועלט און די פירונגען פון וועלט - נאר עס פאדערט זיך, אז אלע זיינע ענינים, אויך די ענינים פון וועלט, זאלן זיין לויט די הנחות פון תורה.

מען רעדט ניט וועגן דברים האסורים. דאס איז דאך א פשוט'ע זאך, אז דאס וואס מען טאר ניט - טאר מען דאך ניט. מען מיינט אז אפילו אין דברים המותרים, דארף ניט זיין קיין הנחות העולם, בעל הבית'שע הנחות, נאר די הנחות פון תורה.

ג. דאס איז אויך וואס שטייט, היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה באמור אלי כל היום איה אלקיך.

היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה: ער איז אזוי פיל פארביטערט, ביז אז די דמעות פארבייטן לחם. די טרערן באשטייען אנשטאט ברויט, ווי עס איז באוואוסט אז מרירות -

7. See the gloss of *Sefer Me'iras Einayim, Shulchan Aruch, Choshen Mishpat*, 3:13, which states that the

perspective of *baalei batim* may well be opposite of the view of the Torah scholars.

8. *Tehillim* 42:4.

What is the primary reason for this bitterness? The verse continues:

“When ‘they’ say to me” – this is referring to probes and demands directed to a person from Above. Consistently – “all day long” – he is being asked, *Ayeh Elokecha*, “Where is your G-d?”

The meaning of *Elokecha*, “your G-d” is “your strength and your life-force,” the G-dly vitality that grants a person life. At the Giving of the Torah, G-d told the Jewish people,¹⁰ “*Anochi* (‘I’) am *Havayah*”¹¹ your G-d (*Elokecha*).” Firstly, a Jew must know, “*Havayah* is *Elokecha*.” *Havayah* refers to that dimension of G-dliness that transcends time, space, and the entire chain-like progression of existence, both spiritual and physical. This unlimited dimension of G-dliness is *Elokecha* – your strength and your life force. Furthermore, the inner core of a Jew’s soul is even loftier. In the phrase “*Anochi* (‘I’) am *Havayah* your G-d,” *Anochi* refers to G-d’s Essence – “*Anochi*, I am who I am, who cannot be hinted at by any letter or point [of a letter],”¹² and *Havayah* is *Elokecha*, your strength and your life force.

“Where is your G-d?” – is being demanded of a person continually, throughout the entire day. In other words, at all times, a Jew is being asked: Where is your awareness of *Anochi Havayah Elokecha*?

Feeling *Elokecha* – an awareness of one’s Divine core – during prayer and Torah study, or during a chassidic *farbrengen*¹³ is insufficient. This is not the intent implicit in the soul’s descent to this material plane. Such spiritual awareness could have been achieved by angels or by souls in heaven, as they dwell beneath G-d’s Throne of Glory. The purpose of the G-dly soul’s descent into the body is to refine the body and the animal soul, the person’s natural life-force, for the G-dly soul itself needs no refinement whatsoever.¹⁴

פארביטערטקייט - ווירקט אז מען פילט נישט קיין הונגער, און פון וואס איז די פארביטערטקייט, זאגט ער ווייטער אין פסוק - באַמור אלי, מען טענה'ט און מען מאנט מלמעלה: כל היום, א גאנצן טאג, איז אלקיך.

אלקיך מיינט כחך וחיותך (דיין כח און דיין לעבן),¹ און ווער איז אלקיך: הוי' - אלקיך. הוי' איז למעלה מזמן ומקום ולמעלה מהשתלשלות, דאס איז אלקיך - כחך וחיותך. נאך מערער: אונכי הוי' אלקיך. אונכי מיינט: אונכי מי שאונכי דלא אתרמז לא בשום אות ולא בשום קוץ,² דאס איז אלקיך - כחך וחיותך.

און דאס מאנט מען ביי אים: כל היום איז אלקיך?! דער הרגש פון אונכי הוי' אלקיך, וואו איז ער ביי דיר דעם גאנצן טאג?!

דאס וואס ער הערט אן דעם "אלקיך" בשעת'ן דאווענען און לערנען, אדער בשעת א פארברענגען, דאס איז ווייניק. נישט דאס איז די כונה. דאס האט מען געקענט אויספירן אויף מיט מלאכים אדער מיט נשמות למעלה ווי זיי שטייען תחת כסא הכבוד. די כונה פון ירידת הנשמה בגוף איז אויף מברך זיין דעם גוף ונפש הבהמית, (ווארום הנשמה עצמה אינה צריכה תיקון כלל),

9. *Shulchan Aruch, Orach Chayim*, sec. 5

10. *Shmos* 20:2.

11. *Havayah* refers to the name of G-d spelled ה-ו-ה, which, because

of its holiness, is never pronounced as spelled.

12. *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 80b; *Zohar*, Vol. III, p. 11a.

13. A chassidic gathering for inspira-

tion and mutual encouragement.

14. See *Tanya*, ch. 37. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 15, p. 243, translated in *Selections from Likkutei Sichos, Bereishis*, p. 374ff.

A Jew is being asked – indeed, it is demanded of him – that throughout the entire day, when he eats, when he drinks, when he is engaged in business or work, and when he speaks with others, he should be permeated with the awareness of *Elokecha*, his G-dly core. In everything he does, this realization should be as powerful as he understood and felt during prayer and study.

ביי אים מאנט מען, אז א גאנצן טאג, בשעת ער עסט, בשעת ער טרינקט, בשעת ער האנדלט, און בשעת ער רעדט מיט מענטשן, זאל זיין ביי אים דער "אלקיד", אזוי ווי ער אליין האט עס פארשטאנען און דערהערט בשעת'ן דאוונען און בשעת'ן לערנען.

(משיחת שבת פרשת מקץ, תשי"ג)

-
(א)	שמות רבה כח, ו.	(ד)	זע שולחן ערוך אורח חיים ס"ה.
(ב)	זהר חלק ג יא, ב.	(ה)	זע לקוטי תורה פנחס פ, ב. זהר ח"ג
(ג)	זע סמ"ע בחושן משפט סימן ג' ס"ק י"ג.		יא, א.
		(ו)	תניא פל"ז.

YISRO II | יתרו ב

Adapted from a *sichah* delivered on *Shavuot*, 5713 (1953)

Introduction

At present, the argument this *sichah* is intended to counter is almost moot. The study of *pnimiyus haTorah*, the Torah's mystic dimension, is almost universally accepted or, at the very least, regarded as a valid dimension of Torah study.

This was not so in 5713 (1953), the year the *sichah* that follows was delivered. At that time, there were many who argued that these mystical teachings should remain *nistar*, hidden, accessible only to a spiritual elite.

The Rebbe forcefully rejected this approach, maintaining that *pnimiyus haTorah* can and should be studied by every Jew. In this *sichah*, he explains how its universal relevance has its roots in the Sinai experience, the time when the Torah was given to the Jewish people. Then, *nigleh*, the legalistic dimension of the Torah, its body of laws, was revealed only by allusion, contained merely in a veiled form in the Ten Commandments.

While the practical laws of the Torah were presented in this veiled form, its deepest mystical knowledge was revealed openly to every Jew present at that time. They all beheld the Divine Chariot, witnessing spiritual truths that would later be considered too lofty to share.

This lesson from Sinai resonates powerfully today: The mystical dimension of the Torah was always meant to be accessible to all – and it has indeed become so.

Part of the Sinai Experience

1. There are those who claim that since the teachings of *Chassidus* are included in the realm of Torah study described as *nistar* (“hidden”), it is a realm of study appropriate only for a select few. Accordingly, it should not – or need not – be studied by everyone.

This is a mistaken argument and can be rebutted as follows:

At the Giving of the Torah, when G-d uttered the Ten Commandments, He conveyed the entire Torah to the Jewish people, both *nigleh*, its revealed, primarily legalistic dimension, and *nistar*, its hidden, mystical dimension. However, at that event, all the Torah’s laws, the *nigleh* of the Torah, were in a hidden state. True, as is well known,¹ the Ten Commandments include the entire Torah, for they contain 620 letters, alluding to the 620 *mitzvos*: the 613 Biblical commandments and 7 Rabbinic commandments. Nevertheless, although all these *mitzvos* are included in the Ten Commandments, they are present only by allusion and in a concealed manner.

By contrast, at Sinai, the *nistar* of the Torah – its mystical dimension – was revealed and apparent to all Jews. They all beheld the Divine Chariot; they saw the angels who minister to G-d and carry His throne. This is alluded to in the verse,² “G-d’s chariot [comprises] myriads upon myriads of lofty angels (שִׁנְאִין); G-d was among them at Sinai in holiness.” The first three letters of the term שִׁנְאִין are an acronym for שׁוֹר נֶשֶׁר אֶרֶיָה,³ three of the four angels mentioned by the Prophet Yechezkel⁴ as carrying the Divine throne, namely the ox, the eagle, and the lion. (The *nun* in the above word refers to the fourth angel that carries the throne, the one with the face of a man.) Knowledge of the Divine Chariot is *pnimiyus haTorah*, the inner, mystic dimension of the Torah. By saying that the entire Jewish people saw this mystic vision, our Sages are teaching that they all participated in the revelation of the Torah’s mystic secrets.

א. עס זיינען פאראן אָנזעלכע וואס טענה'ן אז תורת החסידות איז אן ענין פון נסתר - דארף מען דאס ניט לערנען חס ושלום. דער ענטפער אויף דעם איז:

בשעת מתן תורה האט מען געגעבן כל התורה כלה, סיי נגלה און סיי נסתר פון תורה. אדרבה, נגלה פון תורה איז געווען דאן בנסתר, ווי עס איז באוואוסט, אז אין די עשרת הדברות זיינען פאראן תר"ך אותיות, וואס אין זיי זיינען מרומז די תר"ך מצוות: תר"ג מצוות דאורייתא וז' מצוות דרבנן, זיינען דאך די אלע מצוות געווען בעשרת הדברות - נאר ברמז ובנסתר. דאקעגן נסתר פון תורה איז געווען בנגלה, ווארום אלע אידן האבן דאן געזען מעשה מרכבה, (ווי עס איז אויך אנגעדייטעט אין פסוק: אֶלְפִי שִׁנְאִין גו' סִינִי בְּקֶדֶשׁ, שִׁנְאִין רָאִשֵׁי תְבוֹת שׁוֹר נֶשֶׁר אֶרֶיָה און דער נו"ן איז פֿני אֶרֶם) וואס מעשה מרכבה איז דאך פֿנימיות התורה. (משיחת חג השבועות, תשי"ג)

1. Rashi, Shmos 24:12; Baal Ha-Turim, Shmos 20:13.

2. Tehillim 68:18, as understood by

Metzudos Tziyon.

3. Zohar, Vol. I, p. 18b, and Vol. III, p. 274a.

4. Yechezkel 1:10.

YISRO III | יתרו ג

Adapted from a *sichah* delivered on *Yud-Beis Tammuz*, 5712 (1952)

Introduction

In the *sichah* to follow, the Rebbe offers a creative medical analogy to answer a challenge that many have posed.

It has been argued that if Jews had managed for thousands of years without studying *Chassidus*, why did its study become essential in our time? Moreover, it has been claimed that since *Chassidus* emphasizes *bittul*, nullifying self-concern, its study would lead people away from productive engagement with the world.

The Rebbe illuminated this discussion with a striking observation:

Certain diseases were unknown in previous generations and, today, cannot be cured using traditional remedies. As such, new therapies have to be developed to address these modern ailments. A similar process applies regarding modern spiritual ailments and their remedy.

In our time, the disease of excessive self-centeredness – a coarse and brazen egocentricity unlike anything seen in earlier generations – has become endemic. For this modern spiritual malady, G-d provided a precise cure: the teachings of *Chassidus*, which can eliminate its unhealthy growth while strengthening the soul's healthy aspects. The analogy clarifies that *Chassidus* is not merely an optional spiritual supplement, but essential medicine for the unique spiritual disease of our time.

A New Treatment for a New Disease

Two Common Arguments Against Studying *Chassidus*

1. Those who oppose the study of *Chassidus* generally present two arguments:

a) If it is so necessary to study, why was it not studied in previous generations? The fact that the Jewish people managed for thousands of years without *Chassidus* would seem to indicate that it is not an essential study.

b) It appears that the focus on the spiritual and self-transcendence emphasized by this study could lead to looking down upon – to the extent of nullifying – physical existence and personal identity (*bittul metzius hagashmius v'hayesh*), since *bittul* is identified with negation and nothingness.

א. די וועלכע זיינען מנגדים אויף לימוד החסידות האבן בדרך כלל צוויי טענות.

(א) אויב עס איז א נויטיקער לימוד, פארוואס איז דאס פריער נישט געווען. און אויב מען האט געקענט אויסקומען אזוי פיל יארן אן חסידות, איז א סימן אז עס איז נישט קיין נויטיקער לימוד.

(ב) עס איז אזא לימוד וואס ברענגט צו מבטל זיין מציאות הגשם והישי, און ביטול איז דאך אן ענין פון שלילה והעדר.

Physical and Spiritual Healing

2. The basis for a response to this argument is found in *Rambam's Shemoneh Perakim*,¹ where he states that just as there are physical illnesses and remedies, so too there are illnesses and remedies for the soul. From this, we can understand that many principles that apply to physical illness and healing also apply to spiritual illness and healing.

ב. די תשובה אויף דעם איז:

עס שטייט אין שמונה פרקים להרמב"ם אז אזוי ווי עס זיינען פאראן קראנקייטן און רפואות אין גוף, אזוי זיינען אויך פאראן קראנקייטן און רפואות אין נפש. פון דעם איז פארשטאנדיק אז פון א סך ענינים וואס זיינען בחולי ורפואת הגוף – קען מען אפערנען אויף חולי און רפואת הנפש.

When Growth Can Be Harmful

3. Generally, illness involves a situation where a certain organ or limb is missing or de-

ג. אין אלגעמיין, מיינט א קראנקייט רחמנא לצלן, אז עס פעלט, אדער עס איז קאלע א געוויסער טייל פון גוף.

1. *Shemoneh Perakim*, ch. 3; *Hilchos Deos* 2:1.

fective. However, there exists an illness where nothing is missing from the body. On the contrary, something has been added; a growth of flesh has developed. At first glance, why should it matter that there is an additional piece of flesh when nothing is missing from the body's necessary organs and limbs? Nevertheless, such a growth is clearly an illness. Moreover, sometimes such a growth constitutes an even greater illness than when the body is lacking something. So severe is the disease that people do not even wish to call it by name.²

This additional growth of flesh is harmful to the portion of the body where it is located and can also spread further (Heaven forbid).

Just as this illness differs from all other illnesses, so too, its cure differs from the cures for other illnesses. All conventional medicines involve ingesting something into the body, swallowing medicines, herbs, or the like. In contrast, the cure for this illness involves surgery, radiation, or another means to disrupt the excess growth, and through such processes, the person truly becomes well.

The method of healing this illness was discovered only a few generations ago and the specific application in healing this sickness was discovered even later. Indeed, research in this field continues.

עס איז דא אבער א קראנקייט וואס עס פעלט גארנישט אין גוף, אדרבה, עס איז גאר צוגעקומען (צוגעוואקסן) א שטיקל פלייש. איז אין פלוג וועמען ארט אז עס איז דא נאך א שטיקל פלייש, עס פעלט דאך גארנישט פון דעם טייל וועלכער דארף יא זיין? פונדעסטוועגן זעט מען דאך אז דאס איז א קראנקייט. און אדרבה, אמאל רחמנא לצלן, איז דאס נאך א גרעסערע קראנקייט ווי ווען עס פעלט עפעס אין גוף, ביז עס איז אזא שטארקע חולאת רחמנא לצלן, אז מען וויל דאס אפילו מיטן נאמען ניט אנרופן.

די צוגעוואקסענע שטיקל פלייש איז שטענדיג פאר דעם ארט וואו זי געפינט זיך, און זי קען זיך אויך פארשפרייטן רחמנא לצלן ווייטער.

אזוי ווי די קראנקייט איז אנדערש פון אלע אנדערע קראנקייטן, אזוי אויך די רפואה צו איר, איז אנדערש ווי די רפואות צו אנדערע קראנקייטן. אלע רפואות גיט מען צו צו דעם מענטשן. דאקעגן די רפואה צו דער מחלה איז צו צעשטערן דעם איבעריקן טייל, און דורך דעם ווערט דער מענטש געזונט מיט אן אמת.

די רפואה צו דער דאזיקער קראנקייט רחמנא לצלן האט מען אויסגעפונען אינגאנצן מיט א פאר דורות צוריק, און די וועגן בפרטיות ווי אזוי צו נוצן די רפואה האט מען אויסגעפונען נאך שפעטער, און מען האלט נאך אין מיטן פארשן.

Unwillingness to Change Can Be Extremely Harmful

4. It is self-evident that the argument of someone who refuses to undergo such

ד. זעלבסטפארשטענדלעך אז בשעת איינער וועט זיך ניט וועלן נוצן מיט דער

2. The Rebbe is referring to cancer. He and many other Jews would refrain from mentioning the disease by name because of the awful devastation it causes.

It must be emphasized that although the Rebbe sees a relationship between the spread of this disease in our generation and the prevalence of egocentricity, the intent is not –

Heaven forbid – to insinuate that those who contract this disease are characterized by that spiritual flaw.

treatment is not valid even though he might claim that:

a) Medical science is meant to develop and strengthen the body, not to destroy any part of it.

b) Since such forms of treatment were not used for many generations, new doctors with their new treatments should not be heeded. When a person claims he is “also an expert”³ and will conduct himself as was done in earlier times, it is self-understood that these arguments have no validity.

It is the healthy portions of the body that need to be strengthened and enabled to flourish, not the additional growth. It does not belong in the body; on the contrary, it is harmful to the body and, therefore, must be eliminated.

In the past, this illness was not as manifest and as common as it is today. Therefore, people did not search for a cure as intensively. Moreover – and this is the primary reason – the cure for it had not been made available from Above. However, recently, as this illness has become more prevalent (Heaven forbid), G-d has made the cure available in the present time, following the principle that “the Holy One, blessed be He, provides the cure before the illness.”⁴

רפואה מצד די טענות: (א) רפואה איז אן ענין פון פארברייטערן און פארשטארקן דעם מציאות הגוף, און נישט פון צעשטערן. (ב) וויבאלד אז דורות נאך דורות האט מען דאס נישט גענוצט, וויל ער זיך נישט צוהערן צו די נייע דאקטוירים מיט זייערע נייע רפואות, ער איז “סאם סאפאזשניק” און וועט זיך פירן ווי מ'האט זיך געפירט אמאל. פארשטייט דאך יעדער איינער אז דאס זיינען קיין טענות נישט.

ווייל דאס וואס מען דארף פארשטארקן און פארברייטערן, איז דאס דעם געזונטן טייל פון גוף, אבער נישט דעם צוגעוואקסענעם טייל, ווייל ער געהערט נישט צו דעם גוף, און אדרבה, ער איז מדיק (שעדלעך) צום גוף, מוז מען אים צעשטערן.

אמאל איז די קראנקייט רחמנא לצלן נישט געווען אזוי אפן און אפט ווי היינט, האט מען נישט געזוכט אזוי שטארק, און דער עיקר וואס מלמעלה האט מען נישט מזמין געווען די רפואה צו דעם. דאקעגן לעצטנס, אז די מחלה איז פארמערט געווארן, רחמנא לצלן – איז הקדוש ברוך הוא הקדים רפואה למכה, און האט מזמין געווען די רפואה צו דעם.

The Spiritual Disease of Our Time and the Cure for It

5. All physical phenomena stem from their spiritual source and counterpart. Similarly, the above-mentioned illness and its cure – which both appeared only in recent generations –

ה. אלע ענינים אין גשמיות נעמען זיך פון זייער שורש און ענגלעכקייט אין רוחניות. אזוי אויך די מחלה און רפואה הנ"ל, וואס איז געקומען אין די לעצטע דורות, איז עס מצד זייער

3. The Russian expression *sam sapozhnik*, (liberally translated as “I, myself, am an expert”) refers to someone who considers himself an expert without undergoing proper

schooling. *Sam sapozhnik* literally means, “I too am a shoemaker [and I made this myself].” See *Sefer HaSichos* 5698, p. 264.

4. *Midrash Lekach Tov*, *Shmos* 3:1 and *Megillah* 13b teach that G-d ensures that remedies exist before allowing problems to arise.

emerged because their spiritual counterpart also appeared in recent generations.

We are now in *ikvesa d'ikvesa d'Meshicha*, the final stages before *Mashiach's* coming. The coming of the time when "He [will] put an end to darkness"⁵ is imminent. Consequently, the *kelipah* of Amalek – brazen self-centeredness without reason or cause⁶ – has become stronger and more prevalent.

Of course, pride (*ga'avah*) and self-centeredness (*yeshus*) existed in earlier times as well, but they were not as coarse or as prevalent as they are today. This spiritual condition has manifested itself physically as well. The body produces a growth that has no reason or purpose, one that drains the body's energies, acting as though it alone was the primary element.

Therefore, G-d provided the cure before the illness and revealed the teachings of *Chassidus*, which eliminate and destroy entirely the unhealthy dimension of *yeshus*, self-centered existence.

Where the Analogue Differs from the Analogy

6. It is self-understood that there is one detail in which the analogy differs from its spiritual counterpart. In the analogy of physical illness, if the treatment continues for too long, it can damage even the healthy part of the body. By contrast, in the spiritual counterpart, one can continue studying *Chassidus* without interruption – studying more and more – and it will eliminate only the unhealthy traits of pride and self-centeredness without damaging one's positive character traits. Indeed, it will strengthen and add vigor to the healthy aspects of

ענלעכקייט אין רוחניות, וואס איז אויך געקומען בדורות האחרונים.

עס איז דאך עקבֿתא דעקבֿתא דמשיחא, אט באלד איז – קץ שם לחשך, במילא ווערט פארשטארקט און פארמערט קליפת עמלק, חוצפה, ישות אן א טעם און אן א פארוואס.

– אמאל איז אויך געווען גאווה און ישות, עס איז אבער ניט געווען אזוי פארגרעבט ווי היינט. –

און פון דעם איז ארויסגעקומען אויך אין גשמיות – א מציאות וואס האט אין זיך ניט קיין שום טעם און פארוואס, די מציאות נעמט צו די כחות פון גוף, אזוי ווי דער עיקר מציאות וואלט געווען נאר זי.

האט דער אויבערשטער מקדים געווען רפואה למכה, און האט מגלה געווען תורת החסידות, וואס פועל'ט א צעשטערונג און א פארוויסונג אין דעם קראנקן טייל מציאות הישות.

1. זעלבסטפארשטענדלעך אז אין איין פרט איז ניט גלייך דער משל צום נמשל. אין משל, אויב מען האלט די רפואה צופיל צייט, קען דאס פועל'ן א הירוס אויך אין דעם געזונטן טייל פון גוף. דאקעגן אין רוחניות קען מען האלטן אין איין לערנען חסידות, ווייטער לערנען און נאך לערנען, און עס וועט פועל'ן א הירוס נאר אין דעם טייל פון גאווה וישות. אין געזונטן טייל וועט דאס אדרבה, געבן א חיזוק

5. Cf. *Iyov* 28:3.

6. See *Torah Or*, pp. 83d, 85a, 95a, *Sefer HaMaamarim* 5680, p. 293ff., et al.

one's personality, as indicated by our Sages,⁷ who note that the Torah is described both as a “strength” and a “weakening”⁸ – a weakening of the animal soul⁹ and a strengthening of the G-dly soul.

און תוספת כוח, ווי עס שטייט אז
תורה איז עוז ותושיה, תושיה לנפש
הבהמית און עוז לנפש האלקית.

(משיחת י"ב תמוז, תשי"ב)

7. *Mechilta* on *Shmos* 15:2; *Vayikra Rabbah* 31:5; *Sanhedrin* 26b. See also *Torah Or*, pp. 67a, 109a.

8. *Iyov* 12:16. The translation of תושיה as “weakness” is based on the fact that this is the implication of the root letters תש. See *Metzudas David*

on the verse.

9. The dimension of beings that controls our natural functioning and instinctual drives.

הוספות צו תורה אור דארט קט, א.

פל"א, ה. סנהדרין כו, ב. זע אויך
תורה אור ריש פרשת יתרו סז, א. און

ח) פ"ג. זע אויך הלכות דיעות פ"ב ה"א.
ט) מכילתא בשלח טו, ב. ויקרא רבה

YISRO IV | יתרו ד

Adapted from a *sichah* delivered on Yud Shvat, 5719 (1959)

Introduction

Most Lubavitcher chassidim are familiar with the story which introduces this *sichah*, especially its conclusion, “Better to eat in order to *daven* (“pray”), then to *daven* in order to eat.”

The practical relevance is clear – especially when it is quite common to see people get out of bed, rush off to *shul*, recite their morning prayers, and go home, take a cup of coffee, eat breakfast, and *then wake up*.

By contrast, the Chabad custom is to eat a light snack, study some *Chassidus*, and prepare, so that one is mentally and physically alert when beginning to pray.

However, the Rebbe takes the above maxim far beyond its practical application and interprets it in a manner that illuminates the entire relationship between our spiritual and material lives. “Eating” – satisfying our material needs and/or deriving pleasure from a physical activity – serves as an analogy for the entire realm of our material experience. *Davening* – seeking and experiencing a connection with G-d – functions as a metaphor for all our spiritual endeavors.

Too often, people live their lives with a dichotomy between these two realms without establishing harmony between them. The Rebbe, however, sees the integration of these two realms as a given and challenges us to examine the balance between them.

Do we *daven* in order to eat? Do we pray, study, and perform *mitzvos* so that afterwards we will receive Divine blessings in our daily lives because of these spiritual activities?

Or do we eat in order to *daven*? Do we carry out the physical activities necessary to guarantee our health, sustenance, and well-being for a spiritual purpose – to deepen our connection with G-d and to carry out His will?

Living Torah: The Tzemach Tzedek's Guidance to Rebbetzin Rivkah

1. Among the private notes of my revered father-in-law, the Rebbe Rayatz, whose *yahrzeit* is being commemorated today, are his recollections of the stories told about his grandfather, the Rebbe Maharash, as well as his grandmother, the righteous Rebbetzin Rivkah (the wife of the Rebbe Maharash), whose *yahrtzeit* is also on the tenth of Shvat.

Among these notes is recorded a story which has already been published¹ concerning an incident that occurred when Rebbetzin Rivkah was eighteen years old and seriously ill. The doctor had instructed her to eat early, immediately upon awakening. Since she did not want to eat before praying, (*davening*), she would rise very early, pray, and only then eat. Thus, she managed not to eat before prayers and also to eat early. Nevertheless, as self-evident, this practice not only failed to improve her health, but was detrimental because she was not getting enough sleep.

When her father-in-law, the *Tzemach Tzedek*, learned of this, he told her, “A Jew must be healthy and strong. Concerning the *mitzvos* it is written,² *Vachai bahem* – ‘One should live in them,’ which means that one must invest the *mitzvos* with vitality (*chayus*). To be able to bring vitality into the *mitzvos*, one must be strong and joyful.” The emphasis on vitality was explained by the Maggid of Mezritch³ and mentioned in

א. עס איז דא א רשימה פון כבוד קדשת מורי ורבינו מורי ורבינו בעל ההלולא, וואס דארטן זיינען פארצייכנט זכרונות פון זיין זיידן דעם רבי'ן מהר"ש, אזוי אויך פון זיין באבען הרבנית הצדקנית רבקה (דעם רבי מהר"ש'ס רביצין), וואס איר יארצייט איז אויך יו"ד שבט.

צווישן די זכרונות איז פארשריבן א סיפור, וואס דער סיפור איז שוין אויך געדרוקט, אז בשעת זי איז אלט געווען אכצן יאר, איז זי געווען שטארק ניט געזונט. דער דאקטאר האט איר געהייסן זי זאל עסן באלד ווי זי שטייט אויף פון שלאף. אזוי ווי זי האט ניט געוואלט עסן פארן דאוונען, פלעגט זי אויפשטיין גאר פרי, דאוונען און נאכהער עסן. במילא האט זי ניט געגעסן פארן דאוונען און אויך געגעסן פרי. אבער זעלבסטפארשטענדלעך אז דאס האט ניט נאר ניט צוגעגעבן קיין געזונט, נאר מצד דעם איז זי נאך אויך ניט דערשלאפן.

האט איר דער צמח צדק געזאגט: א איד דארף זיין געזונט און א בעל כוח. אויף מצוות שטייט וחי בהם, איז דער טייטש וחי בהם מען דארף אריינברענגען חיות אין די מצוות (פפירוש המגיד ממעזריטש שנוכר בהמאמר). בכדי אז

1. *Hayom Yom*, entry 10 Shvat.

2. *Vayikra* 18:5. The *halachic* connotation of the phrase is that none of

the Torah's prohibitions should be observed when there is a danger to life (*Yoma* 85b, et al.).

3. *Or Torah*, *Parshas Acharei*, sec. 110, in the latest edition, on p. 153.

the *maamar*⁴ delivered earlier in the *farbrengen*. The *Tzemach Tzedek* concluded: “You should not *daven* on an empty stomach. Better to eat in order to *daven*, than to *daven* in order to eat.”

★ ★ ★

All matters that the Rebbeim related, particularly those transmitted from generation to generation, are not mere stories. The fact that they were passed down from one generation to another certainly indicates that they are relevant to all listeners, providing them with lessons to learn from.

★ ★ ★

Man’s concerns are generally divided into two categories: a) acts a person carries out for the sake of G-d – for example, Torah study, prayer, and the fulfillment of *mitzvos* – and b) things he does for himself – some of which are genuinely necessary, and others merely appear necessary to the individual at the time.

The fundamental core of these two categories can be described as “praying” and “eating,” respectively. The first category is “praying,” for the concept of prayer is turning to, connecting with, and knowing before whom you stand,⁵ i.e., before the King of kings, the Holy One, blessed be He.⁶ All the acts in this category can be boiled down to praying, seeking, and bonding with Him.

The second category is “eating.” This includes everything a person feels he needs – what he “hungers” for – and has his hunger satisfied

מען זאל קענען אריינברענגען א חיות אין מצוות, מוז מען זיין א בעל כוח און זיין בשמחה. און דער צמח צדק האט מסיים געווען: דו דארפסט נישט זיין קיין ניקטערע. בעסער עסן צוליב דאוונען ווי דאוונען צוליב עסן.

אלע ענינים וואס די רביים האבן דערציילט, ובפרט דאס וואס מען האט איבערגעגעבן מדור לדור, זיינען דאך נישט סתם קיין סיפורים. פון דעם וואס מען האט עס איבערגעגעבן מדור לדור איז דאך זיכער אז דאס האט א שייכות צו די הערעה, אז זיי זאלן זיך אפלאדענען פון דעם.

די ענינים פון מענטשן ווערן פאנאנדערגעטיילט בכלל אויף צוויי סארטן: א) די ענינים וואס מען טוט צוליב דעם איבערשטן, אזוי ווי לימוד התורה, תפילה און קיום המצוות. ב) די ענינים וואס מען טוט צוליב זיך, דאס וואס עס איז די אמת'ע נויטיקייט פאר מענטשן אדער דאס וואס עס ווײַזט זיך אויס אז עס איז נויטיק פאר אים.

די מקודה פנימית פון די צוויי סוגים איז “דאוונען” און “עסן”. דער ערשטער סארט איז “דאוונען”, ווארום דער ענין פון דאוונען איז ווענדן זיך, באהעפטן זיך און דע לפני מי אתה עומד – לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. דער צווייטער סארט איז “עסן”, אלץ וואס דער מענטש דארף, “הונגערט” זיך אים צו דעם, און באקומענדיק

4. The *maamar* entitled *Basi LeGani*, 5719.

5. “Know before whom you stand” is

an expression based on *Berachos* 28b and found on lecterns in many synagogues (although it is not Lubavitch

custom).

6. See *Avos* 3:1.

by fulfilling these needs whether they be real or imagined.

זיין באדערפעניש – שטילט ער זיין הונגער – עסן.

★ ★ ★

There are several ways a person can approach these categories of prayer and eating, i.e., spiritual and material pursuits.

One approach is where a person operates with-in a dichotomy; his “praying” and “eating” have no connection to each other. During prayer – in other words, during his spiritual activities like studying Torah, fulfilling *mitzvos*, and *davening* – he has no connection to worldly matters. Looking at him, one might think that he is a perfect *tzadik* (“completely righteous”). However, afterwards, when he engages in worldly concerns – be it business, eating in an actual, literal sense, or other material activities – no trace of holiness, spirituality, or refinement is evident in him.

Regarding such an approach, it is fitting to borrow our Sages’ words, “Are we dealing with fools?”⁷ and, “We do not concern ourselves with the wicked,”⁸ for it is not even necessary to negate such an approach.

★ ★ ★

There is a second approach, in which the person’s “prayer” and “eating” are connected. The person consults the *Shulchan Aruch* regarding everything he does and acts according to what is written there. However, he is praying – carrying out spiritual activities – for the sake of eating.

To put it differently, he knows that, “unfortunately,” he must depend on G-d and that the formula to receive blessings from Him is stated

אין דעם אופן ווי אזוי צו דאוונען און ווי אזוי צו עסן, קענען זיין עטלעכע אופנים.

עס קען זיין אן אופן אז דער מענטש איז צעשפאלטן. דער “דאוונען” מיטן “עסן” האבן קיין שייכות ניט צווישן זיך. בשעת’ן דאוונען (דאס הייסט בשעת ער לערנט, איז מקיים מצוות און דאוונט) האט ער ניט קיין שייכות צו ענינים פון וועלט, ביז מען קען מיינען אז ער איז א צדיק גמור, אבער שפעטער בשעת עס קומט צו עניני העולם, מסחר אדער עסן כפשוטו, איז אינגאנצן ניט קענטליק אויף אים קיין ענין פון קדושה, רוחניות און איידלקייט.

אבער אזא אופן איז דאך אן ענין וואס אויף דעם זאגט מען: אטו בשופטני עסקינן? ובשריעי לא עסקינן.

א צווייטער אופן, אז דער דאוונען מיטן עסן האבן א שייכות, אין אלע זיינע ענינים קוקט ער איין אין שלחן ערוך און טוט ווי דארטן שטייט, אבער ער דאוונט צוליב עסן.

דאס הייסט: אזוי ווי ער ווייס אז ער דארף “נעבעך” אַנקומען צום אויבערשטן, און די וועג ווי אזוי צו

7. Bava Basra 122a, et al.

8. A common Rabbinic expression, based on Yoma 6a, et al.

in the verse,⁹ “If you will follow My statutes... I will provide your rains in their time.” Therefore, he does what G-d commands. But why is he doing so? So that afterwards he can come to G-d with a “promissory note,” demanding that G-d give him everything he needs as payment for his prayer.

True, the Talmud¹⁰ states, “One who says, ‘This coin is for charity so that my son may live’ is completely righteous.” Consequently, this approach of “praying” for the sake of “eating” – in other words, performing *mitzvos* in the hope of receiving Divine beneficence in return – is valid.

Now, we are speaking about a Torah-conscious Jew. As *Rashi* explains in his commentary on that Talmudic passage, “[This refers to one who] is accustomed to doing so” – not someone who gives charity once and then stops when his son recovers, but one who continues doing so regularly. Nevertheless, since initially – and perhaps, even afterwards – his conduct stems from self-interest, this is not the ultimate goal.

Certainly, such conduct is sanctioned, as the Talmud¹¹ states, “One should always study Torah and fulfill its *mitzvos*, even not for their own sake (*she-lo lishmah*).” But why is this mode of observance sanctioned? For the reason the Talmud goes on to give: Because such conduct will ultimately lead him to study Torah and fulfill its *mitzvos* for their own sake (*lishmah*).

* * *

The ultimate desired approach is not that “praying” and “eating” should be disconnected, separate realms, nor that “praying” should be for the sake of “eating” – i.e., that one’s spiritual activities be carried out for the sake of material benefit. Instead, “eating” should be for the sake of “praying.”

His prayer – his spiritual activities – must cer-

באקומען פון דעם אויבערשטן, איז ווי ער זאגט אין פסוק אם בחקתי תלכו גו' ונתתי גשמיכם בעתם, דערפאר טוט ער וואס דער אויבערשטער הייסט. בכדי אז דערנאך זאל ער קענען קומען צום אויבערשטן מיט דעם וועקסל, אז דער אויבערשטער זאל אים געבן אלץ וואס ער דארף, אויסצאלן אים פאר זיין דאוונען.

די גמרא¹² זאגט טאקע, אז האומר סלע זו לצדקה על מנת שיחיה בני הרי זה צדיק גמור, ובמילא, איז דער וועג פון דאוונען צוליב עסן אויף א וועג. אמת טאקע, רש"י זאגט דארטן: אם רגיל בכך - גיט אפגעבן איין מאל צדקה און דערנאך לכשיחיה בנו אויפהערן, נאר רגיל בכך, אבער פונדעסטוועגן, אפילו אויב ער איז איינגעוואוינט אין דעם, וויבאלד אבער אז דאס איז צוליב א פניה איז גיט דאס איז דער תכלית.

אמת, די גמרא זאגט¹³, אז מען זאל לערנען תורה און מקיים זיין מצות אפילו שלא לשמה, פארנוואס אבער? - גיט די גמרא דעם טעם, אז ער וועט צוקומען צו לימוד התורה וקיום המצות לשמה.

דער אופן און תכלית הנדצה איז, גיט אז דער דאוונען מיטן עסן זאלן קיין שייכות גיט האבן, אויך גיט דאוונען צוליב עסן, נאר - עסן צוליב דאוונען.

דאוונען, דארף מען געוויס צוליב דאוונען, דאס איז א פשוט'ע

9. Vayikra 26:3-4.

10. Rosh HaShanah 4a.

11. Pesachim 50b. See the Alter Rebbe's *Hilchos Talmud Torah* 4:3.

12. Mishlei 3:6.

tainly be solely for the sake of prayer. This is self-evident: When a person knows that G-d wants him to study the Torah and fulfill its *mitzvos*, his mind cannot conceive of doing anything other than what G-d has commanded. Therefore, he does not pray to receive a reward, but because this is what G-d has commanded. He does not question whether or not he will be granted a place in the World to Come as a reward for his service; most certainly, he does not seek out a reward in this world.

But this is not enough. What is desired is that one's "eating" should also be for the sake of "praying." All his affairs should be for the sake of holiness, and lead to a spiritual purpose. Moreover, in a complete sense, one should be able to sense the spiritual amidst the physical activity, as it is written,¹² "Know Him in all your ways."

The ultimate purpose of man's creation is not that he be wealthy, have a high rating in "Dun & Bradstreet," and be in the 95% tax bracket. Our Sages teach,¹³ "I was created to serve my Creator." As such, all a person's affairs must be for the sake of holiness – so that he can study Torah with peace of mind, fulfill its *mitzvos* open-handedly, and give charity generously.

Moreover, one should not be satisfied with his own achievements alone. He should also strive to influence others. This is far easier when one is wealthy. We see that a poor man is not highly regarded. However, people look to the wealthy and imitate them even when they act foolishly; certainly, they emulate them when what they do is right. Consequently, when a rich man puts on *tefillin*, everyone will put on *tefillin*; when he observes *Shabbos*, everyone will observe *Shabbos*. They will do so because they will come to the conclusion that the wealthy person gained his wealth because he observed *Shabbos*.

ואך, בשעת ער האט א ידיעה אז דער אויבערשטער וויל ער זאל לערנען תורה און מקיים זיין מצוות, קען זיך ביי אים גאר נישט לייגן אנדערש ווי דער אויבערשטער האט געהייסן. ובמילא דאוונט ער שלא על מנת לקבל פרס, נאר וויילע אזוי האט דער אויבערשטער געהייסן. ער פרעגט נישט צי ער וועט האבן דערפאר עולם-הבא צי נישט, ומכל שכן אז ער פרעגט נישט נאך שוחר אין עולם-הזה.

אבער דאס איז נאך ווייניק. דאס וואס עס פאדערט זיך איז, אז אויך זיין עסן זאל זיין צוליב דאוונען. אלע זיינע ענינים זאלן זיין צוליב קדושה, אזוי ווי עס שטייט בכל דרכיך דעהו.

דאס וואס ער וועט זיין א גביר, שטיין אין "דאן און בראדסטריט" גאר הויך און זיין אין "בראקעט" וואס צאלן 95 פראצענט טעקסעס, נאך נישט דאס איז דער תכלית פון בריאת האדם, נאר אז אלע זיינע ענינים זאלן זיין צוליב קדושה, בכדי ער זאל לערנען תורה מיט מנוחת הנפש, מקיים זיין מצוות בהרחבה, און געבן צדקה בידי רחבה.

און נישט באנוגענען זיך דערמיט אליין, נאר זען ווירקן אויף אויף אנדערע. ווארום דורך דעם וואס ער איז א גביר - וועט דאך אים זיין גרינגער צו ווירקן אויף אנדערע. ווי מיר זעען, אז אן ארעמאן לאכט מען אויס, אבער א גביר איז אפילו ווען ער טוט א נארשקייט טוט מען אים נאך, ומכל שכן בשעת ער טוט א גלייכע זאך. ובמילא: בשעת ער וועט לייגן תפילין וועלן אלע לייגן תפילין, בשעת ער וועט היטן שבת וועלן אלע היטן שבת, ווארום מען זעט דאך אז פארוואס איז ער געווארן א גביר וויילע ער היט שבת,

13. Kiddushin 4:14.

This motif will go beyond the minimum standard of Torah observance. When a wealthy man puts on Rabbeinu Tam's *tefillin*,¹⁴ everyone will also do so. And, to speak somewhat playfully, when he eats *shmurah matzah*¹⁵ – everyone will also do so to the extent that all the regular *matzah* bakeries will close.

This is what “eating” for the sake of “praying” means – that all the physical activities a person is involved with and everything that he needs (which can all be referred to as “eating”) be for the sake of “praying” (which encompasses all aspects of the study of the Torah and the observance of its *mitzvos*). Moreover, he must “live in them,”² infusing vitality into the Torah and its *mitzvos*.³

* * *

The above contains a further lesson: Significantly, this directive was given to a woman, a mother of children, one of whom later became a leader of the Jewish people.

The lesson is: Raising children – whose conduct will neither be “praying” for the sake of “eating,” nor viewing praying and eating as two separate worlds, but rather that they will “eat” for the sake of “prayer” – depends on the mother.

בשעת ער וועט לייגן רבנו תם'ס תפילין וועלן אלע אנהויבן לייגן רבנו תם'ס תפילין, און בשעת ער וועט עסן שמורה-מצות - וועלן זיך צומאכן אלע פשוט'ע-מצה-בעקערייען, וויילע אלע וועלן אנהויבן נוצן שמורה.

און דאס מיינט “עסן צוליב דאווענען”, אז אלע מענטשלעכע ענינים און זיינע באדערפענישן (וואס דאס אלץ ווערט אנגערופן “עסן”) דארפן זיין צוליב “דאווענען” (וואס איז כולל כל התורה והמצוות), אויף אויפטאן אין זיי דעם נחי בהם, אריינברענגען חיות אין תורה ומצוות.

א ווייטערדיקע אנווייזונג איז דא פון דעם אויבן-דערמאנטן, דאס וואס די הוראה איז איבערגעגעבן געווארן צו א פרוי, א מאמע פון קינדער, וואס איינער פון זיי איז דערנאך געווארן א נשיא בישראל.

די אנווייזונג פון דעם איז:

בשעת מען וויל עס זאלן אויסוואקסן קינדער וואס זייער פירונג זאל זיין ניט דאווענען צוליב עסן און ניט אז דער דאווענען מיטן עסן זאלן זיין צוויי באזונדערע וועלטן, נאר זיי זאלן עסן צוליב דאווענען -

14. There is a debate among the Rabbinic authorities regarding the order in which the passages placed in *tefillin* should be positioned. The universal practice is to follow the order required by *Rashi*. However, the more fastidious also put on a second pair of *tefillin* whose passages are positioned in the order required by Rabbeinu Tam. This is the Lubavitch

practice. See the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch*, sec. 34:3, and the *sichos* of Purim, 5736.

15. *Shmurah* means “watched” or “protected.” According to the basic requirements of Torah Law (see the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch*, sec. 453:14ff.), the flour used for *matzah* must be guarded so that

it does not leaven from the time it comes in contact with water onward. However, the more fastidious use only flour that was guarded from the time the wheat was ground into flour, and others, from the time it was harvested (ibid. 453:16). *Matzah* produced from flour that meets the latter requirements is referred to as *shmurah matzah*.

She must conduct herself in this way herself and instill this spirit in her children from their earliest years, even when they are still in the cradle. She must imbue them with the feeling that everything they do should be for the sake of connecting with G-d. Without this, even if there is what to “eat,” it lacks taste; it lacks meaning and substance.

In this way, one raises children who will later become great Jewish leaders. They will have the spiritual resources with which to “pray” and the material resources with which to “eat,” and they will “eat” in keeping with G-d’s desires – His desire being that Jews should receive from “His full, open, holy, and generous hand”¹⁶ – that they be granted, not only children in abundance but also life in abundance and sustenance in abundance.

May we be granted the fulfillment of the prophecy,¹⁷ “I will pour out upon you blessing without limit,” with homes blessed spiritually and materially. May the fathers and mothers have *nachas* (“satisfaction”) – *nachas* in spiritual matters and *nachas* in material matters – from their children over the course of long and good years.

איז דאס אפהענגיק פון דער מוטער. זי זאל אליין אויפפירן זיך אזוי און אריינגעבן דעם גייסט אין די קינדער, פון קליינזייט אויף, ווען זיי ליגן נאך אין וויגעלע, אריינגעבן אין זיי אט דעם געפיל אז אלע ענינים דארפן זיין צוליב באהעפטן זיך מיטן אויבערשטן, און אן דעם – איז אפילו אויב עס איז דא וואס צו “עסן”, האט עס קיין טעם נישט.

און דאן האדעוועט מען אויס אזעלכע קינדער וועלכע ווערן דערנאך גדולים במשאל, אז זיי האבן מיט וואס צו דאוונען און האבן וואס צו עסן, און עסן ווי דער אויבערשטער וויל, וואס זיין רצון איז דאך, אז אידן זאלן האבן מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, אז עס איז נישט נאר בני רויח, נאר אויך בני רויח ומזוני רויח.

עס זאל זיין דער והריקותי לכם ברכה עד בלי די, א געבענטשטע הויז אין רוחניות און א געבענטשטע הויז אין גשמיות, און דער פאטער מיט דער מוטער זאלן האבן נחת פון זיי לאורך ימים ושנים טובות, נחת אין רוחניות און נחת אין גשמיות.

(משיחת יו"ד שבט, תשי"ט)

16. The wording of the third blessing of the Grace after Meals.

17. *Malachi* 3:10.

(י) פסחים נ, ב. עיין הלכות תלמוד תורה לרבנו הוקן פ"ד ס"ג.

(י) היום יום - י' שבט תש"ג.
(יא) ראש השנה ד, א.

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger

Rabbi Sholom Ber Wineberg

Translators

Rabbi Sholom Zirkind

Rabbi Zalmy Avtzon

Content Editors

Uriella Sagiv

Copy Editor

Yosef Yitzchok Turner

Typesetting

Spotlight Design

Layout and Cover

Mayer Preger

Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon

Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה

Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,

whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

